

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΗΣ LOUISE MOUSSAT

γαπώ από μικρό παιδί... ΑΙΓΑΗ — Ναί, τὸ ξέρω... Ὅμῳ μὲ θυμίστε τώρα τὰ φρούτα, τὶς φρούτες καὶ τὸ λουλούδι ποὺ μοῦ στέλναντε... Μὰ δὲ, αὐτὰ εἶνε πολὺ μακριά...

ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Κοστούμια καὶ ἐπιπλά πρὸ τῆς αὐτοκρατορίας.

ΑΙΓΑΗ (καθισμένη μπροστὰ στὸ πιάνο). — Ἄς δοῦμε αὐτὴ τὴ ρομαντίτσα...

(Παίζει καὶ τραγουδαίει συζητώντας καὶ δὲν ἀκούει πὸς κάποιος χτυπάει στήν πόρτα).

ΦΑΒΙΑΝΟΣ (ἀπὸ τὸ κατώφλι). — Αἴγλη!...

ΑΙΓΑΗ (γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος του). — Ἔσεῖς!... Ἔσεῖς!... (Σηκώνεται ἀπὸ τὸ πιάνο).

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Μὰ σήμερα τελειώνει ἡ ἐξορία μου, σήμερα ἐπὶ τέλος πρόκειται νὰ μοῦ δώσετε μιὰ ἀπάντησι...

ΑΙΓΑΗ. — Δὲν θὰ μοῦ παραχωρήσετε μερικῶν ἡμερῶν προθεσμία ἀκόμη;

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Ὅχι... ὑπέφερα ἀρκετὰ... Αὐτὴ ἡ ἀναμονὴ δὲν μπορεῖ νὰ παραταθῆ περὶ...

ΑΙΓΑΗ. — Ὑποφέρατε;... Ἀκούγοντάς σας κανεὶς θὰ νόμιζε πὸς ἔχει νὰ κάνει μὲ ἕνα μάρτυρα. (Γελάει).

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Σκληρὸ!

ΑΙΓΑΗ (κάνεται κοντὰ τὸ παράθυρο καὶ δείχνει στὸ Φαβιανὸ μὲ καρδιά ἀπάντη τῆς). — Ἄς κουβεντιάσουμε λίγο... Τί φέρετε ἀπὸ τὸ ταξίδι σας;

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Τὴν καρδιά μου ποὺ μένει πάντα ἡ ἴδια.

ΑΙΓΑΗ. — Δὲν σὰς φράτω αὐτὸ...

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Τότε τί μὲ φράτε;...

ΑΙΓΑΗ. — Ἄν ἐπιλουσίαιε ἢ δοξαστήκατε...

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Δὲν μοῦ κάνετε λόγῳ γι' αὐτὰ τὰ πράγματα στήν ἀναχώρησί μου... Μοῦ εἶπατε μόνο νὰ κάνω ὑπομονή...

ΑΙΓΑΗ. — Αὐτὰ ἴσπουοῦνται... Ἐπρεπε νὰ τὰ μαντεύετε... Μιὰ γυναίκα εἶνε πάντοτε εὐαίσθητὴ στὴ δόξα...

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Στὴ δόξα;... Ποιὰ δόξα;... Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε.

ΑΙΓΑΗ. — Νά, ἂν εἶχατε ἐγκαταλεσθε περιπέτειες, θὰ ἔγραφαν τὸνόμα σας στὶς ἐφημερίδες κ' ἐγὼ θὰ κολακεύομαι πολὺ γι' αὐτό...

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Δὲν τὸ ἤξερα... Ἐξῆρα ἀπλῶς ἀνάμεσα στους Ἀγγλους, ἀνθρώπους πολιτισμένους, ὅσο ἐσεῖς κ' ἐγὼ... Ἄν εἶχα πᾶσι στὴν Ἀφρική, θὰ εἶχα ἴσως περιπέτειες...

ΑΙΓΑΗ. — Ἐπρεπε νὰ πᾶτε...

ΦΑΒΙΑΝΟΣ (σασθέρῳ). — Ἄς ἀφήσουμε αὐτὰ τ' ἀστεία, Αἴγλη... Ξερετε ποιά εἶνε ἡ περιουσία μου, ποιά ζωὴ σὰς περιμένει κοντὰ μου καὶ πόσο οἷς ἀγαπᾶ... Δόστε μου λοιπὸν μιὰ ἀπάντησι...

ΑΙΓΑΗ. — Πόσο με στενοχωρεῖτε... Κατὰ τὴν ἀπονομία σας συνιῆσαν πολλὰ πράγματα...

ΦΑΒΙΑΝΟΣ (ζωηρῶ). — Τί λοιπὸν;

ΑΙΓΑΗ. — Δέκα ὑποψήφιοι, καὶ μάλιστα ἄνθρωποι ὄχι ἐγκαταρρόνητοι — τραπέζιτες, διανοούμενοι καὶ ἀξιωματικοί — μοῦ ἐξήγησαν τὸ χέρι μου...

ΦΑΒΙΑΝΟΣ (μὲ ἀγωνία). — Καὶ κανεὶς δὲν τὸ ἐπέτρεπε;... Δὲν εἶν' ἔτσι...

ΑΙΓΑΗ. — Τοὺς ἐθυσίασα καὶ τοὺς δέκα.

ΦΑΒΙΑΝΟΣ (ἀνακουφισμένος). — ὦ! εὐχαριστῶ, Αἴγλη...

ΑΙΓΑΗ. — Ἄλλὰ...

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Τελειώνειτε λοιπὸν...

ΑΙΓΑΗ. — Λοιπὸν ἕνας νέος ἀξιωματικὸς μὲ ὄραιο πρόσωπο, μ' εὐάριστο παρουσιαστικὸν, πνευματώδης, γοητευτικὸς, καλὸς μουσικὸς — εἶνε ὁ συνθέτης τῆς ρομαντίτσας ποὺ τραγουδοῦσα πρὸ δλίγου...

Ἄληθεια, τὴν ἀκούσατε;

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Ναί...

ΑΙΓΑΗ. — Πῶς τὴν βρήκατε;

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Ἄνοστη, κοινωκρατικὴ, ἀπαισία...

ΑΙΓΑΗ. — Ζηλιώδη!... Μακάρι νὰ μπορούσατε καὶ οἱ σεις νὰ συνθέτετε τέτοιες ρομαντίτσες...

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Σὰς ἀγαπᾶ!... Αὐτὸ εἶνε τὸ μοναδικὸ μου τραγούδι, ἡ μοναδική μου ρομαντίτσα...

ΑΙΓΑΗ. — Μὰ χρειάζονται καὶ ἄλλα πράγματα. Κ' ἐκεῖνος ἐπίσης μὲ ἀγαπᾶ καί...

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Καί...

ΑΙΓΑΗ. — Καὶ περιμένει κ' αὐτὸς, ὅπως κ' ἐσεῖς, τὴν ἀπάντησί μου...

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Πόσο με στενοχωρεῖτε... Κατὰ τὴν ἀπονομία σας συνιῆσαν πολλὰ πράγματα... ΦΑΒΙΑΝΟΣ (ζωηρῶ). — Τί λοιπὸν; ΑΙΓΑΗ. — Δέκα ὑποψήφιοι, καὶ μάλιστα ἄνθρωποι ὄχι ἐγκαταρρόνητοι — τραπέζιτες, διανοούμενοι καὶ ἀξιωματικοί — μοῦ ἐξήγησαν τὸ χέρι μου... ΦΑΒΙΑΝΟΣ (μὲ ἀγωνία). — Καὶ κανεὶς δὲν τὸ ἐπέτρεπε;... Δὲν εἶν' ἔτσι... ΑΙΓΑΗ. — Τοὺς ἐθυσίασα καὶ τοὺς δέκα. ΦΑΒΙΑΝΟΣ (ἀνακουφισμένος). — ὦ! εὐχαριστῶ, Αἴγλη... ΑΙΓΑΗ. — Ἄλλὰ... ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Τελειώνειτε λοιπὸν... ΑΙΓΑΗ. — Λοιπὸν ἕνας νέος ἀξιωματικὸς μὲ ὄραιο πρόσωπο, μ' εὐάριστο παρουσιαστικὸν, πνευματώδης, γοητευτικὸς, καλὸς μουσικὸς — εἶνε ὁ συνθέτης τῆς ρομαντίτσας ποὺ τραγουδοῦσα πρὸ δλίγου... Ἄληθεια, τὴν ἀκούσατε; ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Ναί... ΑΙΓΑΗ. — Πῶς τὴν βρήκατε; ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Ἄνοστη, κοινωκρατικὴ, ἀπαισία... ΑΙΓΑΗ. — Ζηλιώδη!... Μακάρι νὰ μπορούσατε καὶ οἱ σεις νὰ συνθέτετε τέτοιες ρομαντίτσες... ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Σὰς ἀγαπᾶ!... Αὐτὸ εἶνε τὸ μοναδικὸ μου τραγούδι, ἡ μοναδική μου ρομαντίτσα... ΑΙΓΑΗ. — Μὰ χρειάζονται καὶ ἄλλα πράγματα. Κ' ἐκεῖνος ἐπίσης μὲ ἀγαπᾶ καί... ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Καί... ΑΙΓΑΗ. — Καὶ περιμένει κ' αὐτὸς, ὅπως κ' ἐσεῖς, τὴν ἀπάντησί μου... ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Πρὸ πόσου καιροῦ τὴν περιμένει; ΑΙΓΑΗ. — Πρὸ ὀχτῶ ἡμερῶν... ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Μὰ ἐγὼ τὴν πεμμένο πρὸ ἑνὸς χρόνου καὶ σὰς ἀ-

νὰ πῆτε μ' αὐτό... Ἐγὼ νοιάθην τὸν ἑαυτὸ μου μοιρασμένο ἐξ ἴσου μεταξὺ τοῦ καινοῦργου καὶ τοῦ παλινοῦ φίλου... (Παίρνοντας μ' ἕνα κομμάτι). Δὲν ξέρω ποιὸν νὰ διαλέξω... Ἄ! νὰ μοῦ ἦρεθε μιὰ ἰδέα!... Δόστε μου τὰ χέρια σας!... Ὅμῳ μὲ βοηθήσατε νὰ ξετυλίξω αὐτὸ τὸ κομμάτι κ' ἂν φτάσουμε ὡς τὸ τέλος χωρὶς μετεδύματα, τότε... τότε θὰ δεχθῶ νὰ γίνω γυναίκα σας...

ΦΑΒΙΑΝΟΣ (σηκώνεται). — Ὅχι!... Δὲν μπορῶ νὰ διακινδυνέω ἔτσι τὴν εὐτυχία μου ἐγὼ ποὺ εἶμαι τόσο ἀδέξιος σ' αὐτὰ τὰ πράγματα... Θυμῶμαι πὸς ὅταν βοηθοῦσα τὴν γιὰγιά μου σ' αὐτὴ τὴ δουλειά, πάντοτε τὸ κομμάτι τῆς μετεδύσαν...

ΑΙΓΑΗ. — Τότε ἴσως ἄλλοιως τὰ πράγματα, γιατί τὰ χέρια τῆς γιὰγιά σας θὰ ἔτρεμαν καὶ τὰ δικὰ σας θὰ ἦταν πολὺ μακριά... Τώρα τὰ χέρια σας εἶνε μεγάλα καὶ τὸ ξετύλιγμα θὰ σὰς εἶνε πολὺ εὐκολο... Διστάσετε ἀκόμη; (ἀπειλητικῶς). Ἄν ἀρνηθῆτε νὰ μὲ βοηθήσατε σ' αὐτὴ τὴ δουλειά...

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Πέστε καλύτερα σ' αὐτὸ τὸ καιρὸ ἴσως...

ΑΙΓΑΗ. — Καθίστε!... Ἔστω!... Ἄλλ' ἂν δὲν μὲ βοηθήσατε, μπορεῖτε νὰ φύγετε, καὶ τότε ὁ ὄραϊος ἀξιωματικὸς, ὁ συνθέτης τῆς ρομαντίτσας...

ΦΑΒΙΑΝΟΣ (ἀπλάντως τὰ χέρια σας). — Ὁρίστε... Μὰ φράβαιμ πολὺ θὰ τὸ κάνετε ἐπιτήδεον νὰ μετεδύσω τὸ κομμάτι...

ΑΙΓΑΗ. — Ὅμῳ φερθῶ τίμα... (Παίρνει τὸ κομμάτι ἀπὸ ἕνα καλάθι).

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — ὦ! τί μεγάλο ποὺ εἶνε!...

ΑΙΓΑΗ (γελώντας). — Δὲν γίνεται πὸ μεγάλο...

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Κακί! Σκληρὸ!...

ΑΙΓΑΗ. — Μὴν κινεῖσθε ἔτσι... Ἡ ἐπιτυχία ἐξαοτάται ἀπὸ τὴ γαλήνη σας, (κᾶβει μὲ τὸ καλάθι τὸ νῆμα). Τώρα πρόκειται νὰ βροῦμε τὴν καλὴ ἀκομή... Εἶνε αὐτὴ; Ἐτσι μοῦ φαίνεται... Ἄς δοκιμάσουμε... Ναί, πᾶει καλά... Μοῦ φαίνεται πὸς πρόκειται νὰ συγχωρηθῆτε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σας. (γελώντας). Πῶσο σοβαροῦς εἶσθε!... Πῶσο ταπεινοῦστε τὰ λόγια σας...

Μάλιστα δὲν σὰς καταδικάσα σὲ σιωπή!... Μποροῦμε ἀκόμη νὰ διασκεδάσουμε τὴν πληξή μας, ἀλλά νὰ γὰρ τὰ περασμένα μας... Θυμῶστε, Φαβιανέ, εἶσαν παντοφρεσκίμα στὰ ψέματα, τὸ μικρὸ δαχτυλίδι μὲ τὰ μπρολλάντια ποὺ μοῦ περάσατε στὸ δαχτυλίδι μου;

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Ξεχνόμουν ποτὲ αὐτὰ τὰ πράγματα...

ΑΙΓΑΗ. — Δὲν μπορεῖτε ν' ἀπαντᾶτε χωρὶς νὰ σαλεύετε τὰ χέρια σας;

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Ἡ ἀγαπητοσύνη αὐτὴς κάνουν ὀλο τὸ εἶναι μου ν' ἀνασισθῶ...

ΑΙΓΑΗ. — Θυμῶστε ἀκόμη τὰ βαφτίσμα τῆς κόκκας μου... τῆς κόκκας μ' αὐτὸν ἄνθρωπο... Μὰ μὴ σαλεύετε τὰ χέρια σας... ὦ! τὸ ξετύλιγμα δὲν πᾶει καλά... Τί εἶνε λοιπὸν; (κινεῖται τὸ κομμάτι). Ἔνας κόμπος!

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Ἐχάθηκα!

ΑΙΓΑΗ. — Πόσο γρήγορα τρομάξατε! Ὅμῳ τὸν ξεμετεδύσω τὸν κόμπος αὐτὸ μὲ μιὰ καρφίτσα. (γελώντας). Σὰς κόπτηκε ἡ ἀπαντήσ!

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ παίξῃ ἔτσι μὲ τὴν καρδιά ἑνὸς ἀνθρώπου...

ΑΙΓΑΗ. — Μπᾶ, δὲν ἦταν τίποτε... Νά, τώρα πᾶει καλά... Μὰ τί εἶνε πάλι!... Δὲν ξετυλίγεται... Ἄ! βλέπω...

ΦΑΒΙΑΝΟΣ (μὲ ἀγωνία). — Τί βλέπετε;

ΑΙΓΑΗ. — Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶνε ὀδοντογίννη νὰ σὰς τὸ πᾶ... Φτωχέ μου φίλε, βλέπω τώρα πὸς δὲν ἀρχίζα ἀπὸ τὴν καλὴ ἀκομή.

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Τὸ κάνει ἐπιτήδεον;...

ΑΙΓΑΗ. — Σὰς δοκίμασα, δὲν... Ὅμῳ προσπαθῶ νὰ ἐξακολουθήσω... ἂν καὶ εἶμαι βεβαία... Νά, κινεῖται καὶ μόνος σας... Εἶνε ἀδύνατο νὰ προχωρήσουμε... (παίρνει τὸ κομμάτι καὶ τὸ πετάει σ' ἕνα τραπέζι).

ΦΑΒΙΑΝΟΣ (σηκώνεται καὶ μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει). — Πᾶε!... Τελείωσε!... Εἶμαι χαμένος!...

ΑΙΓΑΗ. — Δὲν φαντάζομαι νὰ κλάψετε τώρα σὰν παιδάκι.

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Ὅχι μπροστὰ σας... Χαίρετε...

ΑΙΓΑΗ. — Μὰ περνοῦναιτε λοιπὸν... Μοῦ

Η ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ ΠΡΟ 70 ΕΤΩΝ

Ο ΚΟΜΗΣ ΓΚΟΜΠΙΝΩ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η έκρηξις του ήρωιστείου της Θήρας. Διάνα ντέ Γκομπινώ και Ρενάν. Παγκαλινίσι γάμοι. Ένα κρυφά κίσδημα του Γκομπινώ. Ζωή Δραγουήμ. «Ζήτη ό Ναπολέων Ι!» και «Γιούζα ό Ναπολέων Ι». Πελεμικαί διαδηλώσεις. Οί λησται έξω άπ' τός 'Αθήνας. Οί γάμοι του Γεωργίου, κ.λ.π.

Ι Ι

Κατά την επιστροφή του Γκομπινώ και της οικογενείας του, μαζί με το νεαρό βασίλεα Γεώργιο, από την Κέρκυρα, μία μεγάλη συμφορά χτύπησε την Έλλάδα: ή μεγάλη έκρηξις του ήρωιστείου της Θήρας. Μεταξύ των πρώτων, που έτρεξαν στον τόπο της καταστροφής ήταν και ο Γάλλος πρεσβευτής. Τό θέμα που άντίκρισαν έκει τά μάτια του ήταν τρομερό σέ λαμπρότητα και μεγαλοπρέμεια. Η θάλασσα, ολόγυρα άπ' τό νησί έβγαζε, σαν να έκαμνε από κάτω, μία κερμάτια φωτιά και κανούργια νησιά έβγαιναν μέσ' άπ' τό νερό, ενώ μερικά από τά παλιά έξαφανίζόντουσαν κάτω άπ' τά κήματα.

«Όλα φλέγονται—έγραφε ο Γκομπινώ στις έντυπώσεις του—όλα εβνε μαύρα, όλα τρίζουν και ό κωτός βγαίνει τόσο πικνός, ώστε με δυσκολία άνανέει κανείς...»

Κατά την επιστροφή του Γκομπινώ, έφτασε στάς 'Αθήνας και ό Ρενάν με τί σύγγρό του. Η πρώτη, φυσικά, επίσκεψις του συγγαφέως της «Ζωής του Ιησοφ» ήταν στη Γαλλική Πρεσβεία, όπου όμως δέν τόν έσημειώθησαν καθόλου, λόγω διαφοράς θρησκευτικών άντιλήψεων. Η κόρη μάλιστα του Γκομπινώ, ή Διάνα τόν άντιπαθούσε τόσο, ώστε όταν μία μέρα ό πατέρας της της ζήτησε να τό φέρη άπ' τί βιβλιοθήκη τί «Ζωή του Ιησοφ», ή νεαρά Γαλλίς έπιασε τό βιβλίο μ' ένα μαντήλι, γιά να μή λερώσει τά χέρια της με τό άφορισμένο αυτό έργο!... Έπίσης κατά την επίσκεψη του Ρενάν στην Πρεσβεία, ή Διάνα άρνήθηκε να του προσφέρει τό τσάι και ούτε παρουσιάστηκε καθόλου στον περίφημο συμπατριώτή της.

Έν τώ μεταξύ ό γάμοι της με τόν ύπασπότη του βασιλέως Δανό κόμητα ντέ Γκιλντεστρόνε προετοιμαζόταν διαρκώς γιά να γίνει με τί μεγαλύτερη λαμπρότητα. Τέλος, στις 8 'Απριλίου, ήμερα του Πάσχα, μία ύπέροχη και θεία ήμερα από εκείνες που μόνο κάτω άπ' τόν ουρανό της 'Αττικής μπορεί να θαυμάση κανείς, έγινε ό γάμος στο λιμάνι του Πειραιώς, επάνω στη Γαλλική φρεγάτα «Φήμη». «Όλα τά πλοία τί Περσέως ήσαν σημαοοστολισμένα προς τιμήν τών μελών τών «Γαλλίς κ' επάνω στη «Φήμη» βρισκόγονταν όλοι οι έπίσημοι και τά μέλη της 'Αθηναϊκής άριστοκρατίας, ενώ ή ώραία νύμφη, ύπέροχη μέσ' στο δόλομο φέρεμά της, περίμενε τόν εκλεκτό βασιλέα Γεώργιο. Τέλος ό βασιλεύς και ό γαμβρός έφτασαν, ενώ όλα τά πλοία χαμετούσαν την άνοδό τους στη «Φήμη» με 101 κανονιοβολισμούς. Ο Γκομπινώ κατασκυφήθηκε, βλέποντας τόν νεαρό μονάρχη να διευθύνεται προς αυτόν γιά να του άπευθύνη τά εγκάρδια συγχαρητήρια του, ώραίον και περήφανο μέσα στη λαμπρή στολή του. Τέλος τό μυστήριο έγινε, ενώ ή μουσική επαιάνειν χαρμίσουνα έμβατήρια και τό πλήθος που ήταν συγκεντρωμένο στην παραλία έτεφαιμούσε...

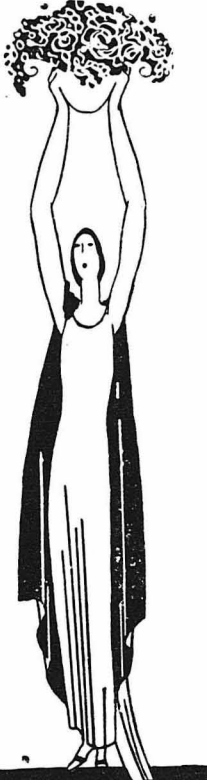
Η ζωή στάς 'Αθήνας ήταν πολύ ευχάριστη γιά τό Γκομπινώ και έγινε ακόμα πιο ευχάριστη γιάτι σέ λίγο ένοιωσε ένα τρομερό και μυστικό αίσθημα να του πλημμυρίζη την καρδιά. Μεταξύ τών άλλων δεσποίνων που πηγαίαν τότε στις καθημερινές δεξιώσεις της Γαλλικής Πρεσβείας ήταν και ή Ζωή Δραγουήμ, ή όποία έγονητε όλους τούς καλεσμένους, παίζοντας στο πιάνο συνθέσεις του Βάγνερ. (Ο Βάγνερ, την εποχή εκείνη ήταν έντελώς άγνωστος στη Γαλλία). Η Ζωή ήταν έξυπνότερη, χαριτωμένη, πνευματώδης και είχε γίνει ή στενοτέρα φίλη της Διάνας. Έτσι ό Γκομπινώ δέν άρραγε να νοιώση γιά αυτήν ένα φιλοερό, μα γεμάτο σεβασμό, αίσθημα, τό όποιον δέν της εφάνέρωσε ποτέ και τό όποιο όμως εφτανε γιά να τόν κίνη εδύχρησμενο.

Έντομαεταξύ ή Έλληνοτουρκικές σχέσεις είχαν έκτραχυνθεί. Ο Γκομπινώ, στην περίπτωση αυτή δέν έκανε να συμβουλεύει τό νεαρό βασίλεα να φανη φιλερηνικός. Μά ό λαός, έξερεθιζόμενος από τά

αποδείχεται πως εβνε ύποτακτικός και ύπομονητικός... Αυτό τό πράγμα με συγγινει!... Ορίστε τό χέρι μου...

ΦΑΒΙΑΝΟΣ. — Αίγλη!...

ΑΙΓΛΗ. — Ορίστε τό χέρι μου... Σάς μιλό σοβαρά... Γινητέ εδύχρησμενος... Τώρα, καλέ μου φίλε, πρέπει να ράς διαλογίσω κ' έγώ σιγά-σιγά στο αυτί, πως σάς άγαπάω και πως σ' άγκαλιόθα πάντοτε και πως δέν άνάτησα άλλον από σάς... (Τόν άγκαλιόζει και τόν φιλεί).

κόματα, ήταν φιλοπόλεμοι. Και όμως ή Έλλάς τότε ούτε στρατό, ούτε όπλα είχε. Καθημερινώς διαδηλώσεις ένθουσιώδεις διοργανόντουσαν στάς 'Αθήνας ύπερο του πολέμου, ή όποιες, καθώς περνούσαν από τί Γαλλική Πρεσβεία, που βρισκόταν τότε στην όδό Σταδίου, προέβαιναν σέ διάφορες εκδηλώσεις, φιλικές ή έχθρικές, άναλόγως τών οδηγίων που είχαν από τούς άρχηγούς τών κομμάτων. Έτσι μία μέρα, ό λαός περνώντας από την Γαλλική Πρεσβεία άρχισε να φωνάζη: «Ζήτη ό Ναπολέων Ι!» (Ο Ναπολέων ΙΙΙ ήταν τότε αυτοκράτωρ της Γαλλίας). Μά την άλλη μέρα, τό ίδιο πλήθος, έχοντας αλλάξει έντελώς άντιλήψεις, σάβηκε κάτω άπ' την Πρεσβεία, οιοιόζοντας: «Γιούζα ό Ναπολέων Ι».

Η κατάσταση όμως αυτή είχε άρχισι να έννευρίζη τόσο τό Γκομπινώ, όσο και την οικογένεια του, ώστε γιά να ησυχάσουν κάπως άναρχάστειαν να κάνουν ένα ταξίδι ως την Κωνσταντινούπολη.

Κατά την επιστροφή τους ένα νέο πάθος έκνυρίωσε τόν 'Αρθούρο, ή γλαυκιά! Ένα πρωί, έξαφνα, άρχισε να σκαλίζη ένα κομμάτι μάμαρο και, από την ήμερα εκείνη, ή γλαυκιά έγινε τό μόνο πράγμα που τόν ένδιέφερε. Μά δέν την ήξερε καθόλου, ούτε σχεδόν ήξερε τί εβνε, ούτε άνατομία. Τό μόνο που ένοιωσε ήταν ή δημιουργική δύναμις που έβλεπε μέσα του. Συναυτόσε ένα σωρό δυσκολίες άντεδύλητες, μα έπέμεινε... Τρομερές όργές τόν ένκνυρίωναν όταν τό χέρι του δέν ύπικνε στην έπινευσι του...

Συγχρόνος, με τίς προσπάθειες του αυτές, δέν έπαψε να γράφη. Την εποχή εκείνη άρχισι τό 'Ελληνικό ύποθέσεως μυθιστόρημα «Ακαθί Φραγκαπούλου» και συνέχιζε την «Ιστορία τών Περσών». Όταν δέν είκατοφσε έκανε καμιά έκδρομή στα περίχωρα, πράγμα που ήταν έξαιρετικά επικίνδυνο, γιάτι οι λησται, τροφοδοτούμενοι από τά μοναστήρια, έγυριζαν έξω άπ' την 'Αθήνα. Κάποτε που θέλησε να οργανώσει ένα πιε-νίε στην Πεντέλη, έσ' είκατοφίς της έσοτής του, ζήτησε από την κυβέρνηση γιά ασφάλεια συνοδεία 100 άνδρών, ή όποία του έδόθη με προθυμία. Μά και πάλι ή κενόρησις του έδήλωσε ότι δέν άνελάμβανε καμιά επίθνη, άν τυχόν αυτός ή οι προσκεκλημένοι του άπεμυρίνοντο άπ' τό άσώπασμα!...

Έπειτα από λίγον καιρό παντρεύτηκε και ό βασιλεύς Γεώργιος, με τί Μεγάλη Δούσση της Ρωσίας Όλιγα, που ήταν ώραία σαν ύνειρο και μόλις δεκαέξη χρόνων. Οι γάμοι έγιναν στην Ρωσία, μία, μόλις οι νένονμοι κατέβηκαν στην Έλλάδα, ή νεαρά βασίλισσα προστετήθη στους στενούς φίλους του Γάλλου πρεσβευτού και της οικογενείας του. Έπειτα όμως από μερικους μήνες, ό Γκομπινώ άνεκληθήη στη Γαλλία κ' έφυγε από την Έλλάδα, όπου καθώς έλεγε, είχε περάσει τά δύο γλυκύτερα χρόνια της ζωής του.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΑΣ

«Όταν ό Λουδοβίκος Ι4ος ήταν ακόμα παιδί, μία μέρα, καθώς έτερχε σέ μιάν άλλαε του βασιλικού κήπου, μπερδεύθηκε πάνω σέ κάτι άγκάθια που βρισκόταν στην πλαγιά τό δρόμου κ' έπεσε.

Ο παιδαγωγός του έτερεξ άμέσως, τόν έσήσωσε και δείχνοντάς του τά άγκάθια, τό ελε: — Τό έζορετε, Υψηλότατε, ότι και ένα μόνον άπ' αυτά τ' άγκάθια μπορεί να σάς βγάλι τό μάτι ή να σάς πληγώση;

— Ναι, άπάντησε περήφανα ό παρίγκυφ, έξέρω όμως επίσης ότι οι άκανθήνες δρόμοι οδηγούν στη δόξα!...

Ο ΚΩΣΤΑΝΤΗΣ

Δέν εβνε κρία κ' άδικο, δέν εβνε κ' άμαρτία που ζέφανε τόν Κωσταντή με τ' άγιο τό βουβάλι και κουβαλόντου μάμαρα να φτιάσουν μοναστήρι. Μιά άρχοντοπούλα άγνάντευε από γαλέλιον πύργο. — Άγάλια — άγάλια, Κωσταντή, μη σκάσης τό βουβάλι. — Μωρή, δέν κλαίς τά νεύτα μου, δέν κλαίς τί λε- (βεντία μου, μόν' κλαίς τό παληοβούβα- [λο που κάλλιο να ψοφήση...

